

Divendres Sant (Cicle-B) LA PASSIÓ DEL SENYOR

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 52,13-53,12)

Mireu, el meu servent prosperarà, s'eleva i serà posat molt amunt. Així com tothom s'esglaià de veure'l, ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home, no tenia res d'humana la seva presència, així també se n'admiraran tots els pobles, els reis no badaran boca quan veuran amb els ulls allò que mai no s'havia contat, i sabran del cert la cosa més inaudita. ¿Qui ho pot creure, allò que hem sentit? ¿A qui s'ha revelat la potència del braç del Senyor? El servent ha crescut davant d'ell com un rebrot, com la soca tallada que reviu en una terra eixuta; no tenia ni figura, ni res que es fes admirar, no tenia l'aspecte atractiu, era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia, semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no-res.

Tanmateix, ell portava les nostres malalties, i havia pres damunt seu els nostres dolors; nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilia. Mentre ell, per les nostres faltes, moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven. Tots anàvem errants com un ramat que es dispersa, cadascú seguia el seu camí, mentre el Senyor li infligia la pena que tots nosaltres havíem merescut. Quan era maltractat, ell s'humiliava i no obria la boca; com els anyells portats a matar, o les ovelles mentre les esquilen, ell callava i no obria ni tan sols la boca. Se l'han endut de la presó i del tribunal, i, ¿qui es preocupa de la seva sort? Perquè fou segat d'entre els qui viuen, en pena de la infidelitat del meu poble. L'han sepultat amb els injustos, l'han enterrat amb els malfactors, a ell que no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.

El Senyor volgué que el sofriment el triturés. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells; per això li dono els altres per herència i tots seran el seu botí, ell que s'ha entregat a la mort i ha estat comptat entre els infidels, quan de fet prenia damunt seu el pecat de tots i intercedia a favor d'ells.

Salm responsorial [30,2.6,12-13,15-16,17.25 (R.: Lc 23,46)]

R.: Pare, confio el meu alè a les vostres mans.

En vós, Senyor, m'emparó, que no en tingui un desengany.
Allibereu-me, vós que sou bo; confio el meu alè a les vostres mans, vós, Déu fidel, m'heu rescatat.

Sóc la befa dels enemics, burla dels veïns, esglai dels coneguts.
Es decanten de mi els qui em veuen pel carrer, els seus cors m'han oblidat com si fos mort, em tenen per una eina que no és bona per a res.

Però jo confio en vós, Senyor, us dic: «Sou el meu Déu, teniu el meu destí a les vostres mans; deslliureu-me dels enemics que em persegueixen.»

Deixeu veure al vostre servent la claror de la vostra mirada;
salveu-me, per l'amor que em teniu. Sigueu valents, tingueu coratge, tots els qui espereu en el Senyor.

Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,14-16.5,7-9)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que

necessitem. Ell, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot.

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Joan (Jn 18,1-19,42)

Agafaren

Jesús

i

l'encadenaren

C. En aquell temps, Jesús sortí amb els seus deixebles cap a l'altra banda del torrent Cedró. Allà hi havia un hort, i Jesús hi entrà amb els seus deixebles. Judes, el qui el traïa, coneixia bé aquell indret, perquè Jesús s'hi havia reunit sovint amb els seus deixebles. Per això Judes prengué un destacament de soldats romans i alguns homes de la guàrdia del temple, que li havien proporcionat els grans sacerdots i els fariseus, i se n'hi anà. Venien amb llanternes i torxes i tots armats. Jesús, que sabia prou tot el que li venia al damunt, s'avançà i els preguntà:

+. «¿Qui busqueu?»

C. Li respongueren:

S. «Jesús de Natzaret.»

C. Els diu:

+. «Sóc jo.»

C. També hi havia amb ells Judes, el qui el traïa. Així que Jesús els digué: «Sóc jo», retrocediren i caigueren per terra. Jesús tornà a preguntar-los:

+. «Qui busqueu?»

C. Li digueren:

S. «Jesús de Natzaret.»

C. Ell els respongué:

+. «Ja us he dit que sóc jo. Però si és a mi que busqueu, deixeu que aquests se'n vagin lliurement.»

C. S'havia de complir el que havia dit Jesús: «No n'he perdut ni un dels que vós m'heu donat.»

Simó Pere es tragué una espasa que portava, atacà el criat del gran sacerdot i li tallà l'orella dreta. Aquell criat es deia Malcus. Jesús digué a Pere:

+. «Guarda't l'espasa a la beina. ¿No he de beure el calze que el Pare m'ha donat?»

Dugueren Jesús a la casa d'Anàs

C. Llavors el destacament de soldats, amb el tribú que el comandava i amb la guàrdia dels jueus, agafaren Jesús, l'encadenaren i el dugueren a la casa d'Anàs, que era sogre de Caifàs, el gran sacerdot d'aquell any. Caifàs era el qui havia donat als jueus aquest consell: «Més val que un sol home mori pel poble.» Simó Pere i un altre deixeble seguien Jesús. Aquell deixeble, que era conegut del gran sacerdot, entrà amb Jesús al pati del palau del gran sacerdot, mentre Pere es quedava fora, a l'entrada. Per això l'altre deixeble, conegut del gran sacerdot, sortí a fora, parlà amb la criada que guardava la porta i féu entrar Pere. La criada digué llavors a Pere: S. «¿Vols dir que tu no ets també deixeble d'aquest home?»

C. Ell li diu:

S. «No, no ho sóc pas.»

C. Com que feia fred, els criats i la guàrdia del temple havien encès un caliu de brasa i s'estaven allà drets, escalfant-se. Pere també s'escalfava amb ells. Mentrestant el gran sacerdot interrogà Jesús sobre els seus deixebles i sobre la doctrina que ensenyava. Jesús li contestà:

+. «Jo he parlat a tot el món obertament. Sempre ensenyava a les sinagogues o en el temple, on es reuneixen tots els jueus, i no he parlat mai d'amagat. ¿Per què em pregunteu a mi? Interrogeu els qui m'han escoltat; ells saben quines coses he dit.»

C. Així que Jesús hagué dit això, un dels guardes que tenia al costat li donà una bufetada i l'escridassà dient-li:

S. «¿És aquesta la manera de contestar al gran sacerdot?»

C. Jesús li respongué:

+. «Si he parlat malament, digues en què; però si he parlat com cal, ¿per què em pegues? »

¿Vols dir que tu no ets també deixeble d'ell?
No, no ho sóc

C. Llavors Anàs l'envia encadenat a Caifàs, el gran sacerdot. Mentrestant Simó s'estava dret escalfant-se. Li digueren:

S. «¿Vols dir que tu no ets també deixeble d'ell?»

C. Ell ho negà:

S. «No, no ho sóc.»

C. Un dels criats del gran sacerdot, parent d'aquell a qui Pere havia tallat l'orella, insistí:

S. «Però si jo t'he vist a l'hort amb ell.»

C. Pere tornà a negar-ho, i en aquell moment el gall cantà.

La meva reialesa no és cosa d'aquest món

C. Llavors dugueren Jesús des del palau de Caifàs al pretori. Era la matinada. Ells no entraren a l'edifici pagà del pretori, perquè, si es contaminaven, aquell vespre no haurien pogut menjar l'anyell pasqual. Per això sortí Pilat a trobar-los fora del pretori i els preguntà:

S. «¿Quina acusació porteu contra aquest home?»

C. Ells li contestaren:

S. «Si aquest home no fes res de mal, ja no l'entregaríem.»

C. Pilat els digué:

S. «Emporteu-vos-el i judiqueu-lo vosaltres mateixos d'acord amb la vostra Llei.»

C. Els jueus li respongueren:

S. «Nosaltres no estem autoritzats per a executar ningú.»

C. S'havia de complir el que havia dit Jesús, indicant com havia de morir. Pilat se'n tornà a l'interior del pretori, féu cridar Jesús i li digué:

S. «¿Ets tu el rei dels jueus?»

C. Jesús contestà:

+. «¿Surt de vós, això que em pregunteu, o són d'altres els qui us ho han dit de mi?»

C. Respongué Pilat:

S. «Jo, no sóc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots, els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet.»

C. Jesús respongué:

+. «La meva reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meva reialesa no és d'aquí.»

C. Pilat li digué:

S. «Per tant, vols dir que ets rei.»

C. Jesús contestà:

+. «Teniu raó: jo sóc rei. La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meva veu.»

C. Li diu Pilat:

S. «I la veritat, ¿què és?»

C. I després de fer aquesta pregunta, Pilat se'n anà altra vegada a fora, a trobar els jueus per dir-los:

S. «Jo no li trobo res per poder-lo inculpar. Però ja que és costum d'indultar-vos algú en ocasió de la Pasqua, si voleu, us indultaré el rei dels jueus.»

C. Ells tornaren a cridar:

S. «Aquest no: volem Bar-Abàs.»

C. Bar-Abàs era un bandoler.

Salve, rei dels jueus

C. Llavors Pilat féu assotar Jesús. Els soldats li posaren al front una corona d'espines que havien teixit i el cobriren amb un mantell de porpra, anaven passant davant d'ell i li deien:

S. «Salve, rei dels jueus.»

C. I li donaven bufetades. Pilat tornà a sortir i els digué:

S. «Ara us el trauré a fora i veureu que no li trobo res per poder-lo inculpar.»
C. Llavors sortí Jesús portant la corona d'espines i el mantell de porpra. Pilat els diu:
S. «Aquí teniu l'home.»
C. Quan els grans sacerdots i la guàrdia del temple el veieren, cridaren:
S. «Crucifiqueu-lo, crucifiqueu-lo.»
C. Pilat els diu:
S. «Emporteu-vos-el i crucifiqueu-lo vosaltres: jo no li trobo res per poder-lo inculpar.»
C. Els jueus li contestaren:
S. «Nosaltres tenim una Llei, i segons aquesta Llei mereix pena de mort, perquè s'ha volgut fer Fill de Déu.»
C. Quan Pilat sentí això agafà encara més por. Se'n tornà dins el pretori i digué a Jesús:
S. «¿D'on ets tu?»
C. Però Jesús no li tornà contesta. Li diu Pilat:
S. «¿A mi no em parles? ¿No saps que tinc autoritat per deixar-te lliure o per crucificar-te?»
C. Jesús respongué:
+. «No tindríeu cap mena d'autoritat sobre mi si no us l'haguessin concedida de més amunt. Per això el qui m'ha entregat a les vostres mans és més culpable.»

Fora, fora, crucifiqueu-lo

C. A partir d'aquell moment, Pilat intentà de deixar-lo lliure. Però els jueus cridaren:
S. «Si deixeu lliure aquest home és que no aneu a favor del Cèsar, perquè tothom qui vol fer-se rei va en contra del Cèsar.»
C. Quan Pilat sentí aquestes paraules féu sortir a fora Jesús, l'assegué en una estrada al lloc conegut amb el nom d'Empedrat, en hebreu Gabata. Era el divendres, vigília de la Pasqua, cap al migdia. Llavors diu als jueus:
S. «Aquí teniu el vostre rei.»
C. Ells cridaren:
S. «Fora, fora, crucifiqueu-lo.»
C. Pilat els diu:
S. «¿Jo haig de crucificar el vostre rei?»
C. Els grans sacerdots respongueren:
S. «No tenim cap rei fora del Cèsar.»
C. Llavors Pilat els l'entregà per a crucificar-lo.

El crucificaren i amb ell en crucificaren dos més

C. Prengueren Jesús, i sortí, portant-se ell mateix la creu, cap a l'indret conegut amb el nom de lloc de la Calavera, en hebreu Gòlgota. Allà el crucificaren. Juntament amb ell en crucificaren dos més, posats a banda i banda amb Jesús al mig. Pilat féu escriure un rètol i el féu posar a la creu. Duia escrit: «Jesús, el Natzarè, el rei dels jueus.» Molts dels jueus el llegiren, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia vora mateix de la ciutat, i el rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec. Els grans sacerdots digueren a Pilat:

S. «No hi poseu: "El rei dels jueus", sinó: "Aquest deia que era el rei dels jueus".»
C. Pilat contestà:
S. «Això que he escrit, ja està escrit.»

Es reparteixen entre ells els meus vestits

C. Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, recolliren el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat. Quedava la túnica, que era sense costura, teixida d'una peça de dalt a baix. I es digueren entre ells:
S. «No l'esquincem; sortegem-la a veure a qui toca.»
C. S'havia de complir allò que diu l'Esriptura: «Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba.» I els soldats ho feren així.

Aquí tens el teu fill. Aquí tens la teva mare

C. Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, la dona de Cleofàs, i Maria Magdalena. Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, i digué a la mare:

+. «Mare, aquí tens el teu fill.»

C. Després digué al deixeble:

+. «Aquí tens la teva mare.»

C. I d'aleshores ençà el deixeble l'acollí a casa seva.

Tot s'ha complert

C. Després d'això, Jesús, conscient que ja s'havia realitzat tot el que calia, perquè s'acabés de complir el que anunciava l'Escriptura digué:

+. «Tinc set.»

C. Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Llavors cobriren la punta d'un manat d'hisop amb una esponja xopa de vinagre i la hi acostaren als llavis. Jesús, després de prendre el vinagre, digué:

+. «Tot s'ha complert.»

C. Llavors inclinà el cap i expirà.

A l'instant en sortí sang i aigua

C. Era divendres, i els jueus no volien que els cossos quedessin a les creus durant el repòs del dissabte, tant més que aquell dissabte era una diada solemníssima. Per això demanaren a Pilat que trenquessin les cames dels crucificats i traguessin els cossos. Els soldats hi anaren i trencaren les cames del primer, i després, de l'altre que havia estat crucificat amb Jesús. Però quan arribaren a Jesús i s'adonaren que ja era mort, no li trencaren les cames, sinó que un dels soldats li donà una llançada al costat i a l'instant en sortí sang i aigua. En dóna testimoni el qui ho veié. La seva paraula és digna de fe, i Déu sap que això que diu és veritat, perquè també vosaltres cregueu. Efectivament: tot això succeí perquè s'havia de complir allò que diu l'Escriptura: «No li han de trencar cap os.» I un altre lloc de l'Escriptura diu: «Miraran aquell que han traspassat.» Amortallaren el cos de Jesús amb un llençol de lli i les espècies aromàtiques. C. Després d'això, Josep d'Arimatea, que era dels seguidors de Jesús, però d'amagat per por dels jueus, demanà a Pilat l'autorització per endur-se'n el cos. Pilat ho permeté. Josep hi anà i tragué el cos de la creu. També hi anà Nicodem, aquell que temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà unes cent lliures d'espècies, barreja de mirra i àloes. Tots dos prengueren el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol de lli i les espècies aromàtiques, com és costum entre els jueus d'enterrar els difunts. En un hort vora l'indret on havien crucificat Jesús, hi havia un sepulcre nou, on encara no havia estat enterrat ningú. Com que el sepulcre era a prop, van posar-hi Jesús, ja que al capvespre del divendres començava el repòs entre els jueus.